

LESI ZOLTÁN

Hangyák

Megetted a hangod, olyan kicsi lett,
mint a hangyák, tudod, ahogy jöttek
a hasra esett zsíros kenyérre. Te nem
kértél belőlük, mert túl feketék.

Csak az fájt, amikor rámásztak a kislapátra,
pont arra, amivel a titkomat rejtettem el.
Neked se mondom meg. Majd ha együtt
fürdünk és megmutatod a puncid, amin

én is kijöttem. Ketten leszünk, és nem
harcolok, elfektetett katonáim csak
nézők. Fürdetés közben mesélsz, figyelni

akarok, de olyan szép piros neked ott.
Ígérd meg, hogy nem mondom el senkinek,
de én csak egy hangyányit tudnék szülni.

Nem repül

Tessék a sajátom, ez már nem repül,
de tudom neked így is jobban kell,
mint fütty a madárnak. Hallgasd
a hasából a hang úgyis csak kitalál,
hiába fogom a csőrét. Nem repül el,
még olyan pici, az öklöm se
nagyobb. Kezembe adták,
és tudom, hogy nem szabad,
de szorítom és sírok, mert meghal,
nem értik, pedig piros a tenyerem.
Belül nem énekel, de simogat.

PÁL SÁNDOR

Kevert

Nem tudom meséltem-e neked, hogy volt nekem egy hóbortos, harmadik nagyapám. Cipész volt, folyton lógott a szájából a cigaretta és zakóban járt. A válltömésén és a zsebeiben állt a pernye, vastagon, és dohányszemcséket hullatott mindenfelé. Sosem aludt, ezt mondta, meg én sem láttam, és valahogy mindig tudta, hogy mit álmodtam. Folyton előadta, hogy ő életében egyszer nézett rá az órára és azóta tudja a pontos időt. Egyszer láttuk, ahogy egy gólya belerepült a távvezetékbe és agyonvágta az áram. Utána vitt először kocsmába. Az én harmadik nagyapám az Istent akarta lefényképezni, a régi Praktikájával a legváratlanabb helyeken és időpontokban beleexponált az arcomba vagy az égbe, és aztán a sötétkamrában imádkozott. Azt hiszem nem meséltem neked ezt. Végül aztán az ő temetésén jutott eszembe, hogy a sírásók tulajdonképpen angyalok, csak azok lehetnek, igazi angyalok. Berúgtam velük utána aznap, kevertet ittunk, szerették.

2011. augusztus

A naplóból 2

Találtam ma egy pornóvideót, amiben a színésznő hasonlított rád. Nem nagyon, csak annyira, amennyire emlékszem. Hol a kamerásra, hol a kamerába nézett, a te szemed végig csukva volt. Minél több fénykép készült rólad annál jobban elkopott az arcod, utáltam ha sminkeltél, egyébként elég kezdőnek tűnt a lány, az élvezést is nyilvánvalóan csak eljátszotta a végén. Nem tudsz más lenni, csak az a lány a videóban, én pedig nem tudtam tönkretenni az emléked, vagy legalább a nézésen túl megalázni magam. Miután kitöröltem, megpróbáltam

lemonni magam, vagy legalább keresni újabb szexvideókat.
Nem ment. Az alvás sem. A szívverésem
képtelen összhangba kerülni a másodpercmutató kattogásával.

2011. június

Zár

A szív működése mindig érdekelt. Nem is az, ahogy a vér
áramlik, hanem a felépítése, az izom állandó összehúzódása
és elernyedése, üt-ver, és olvasom, hogy ezt úgy hívják, hogy szív ciklus
(alsó nagyvéná, zsebes billentyű, tüdővéná, felső nagyvéná, aorta, tüdőartéria,
vitorlás billentyű, bal kamra). Ha beszélünk, mindig más a hangod. Félek,
hogy egyszer lezárom a billentyűket és nem tudom majd feloldani, össze-vissza
nyomkodok majd mindent, kikapcsolni se lehet, és olyan lassan fog lemerülni
ameddig még sosem bírta az aksi, akkor sem, amikor felhívtalak, akkor sem,
amikor játszottál rajta és akkor sem, amikor azokat a rossz minőségű képeket

[csináltam.

Azt mondtad fázol, amire én semmi értelmeset, se tagadni, se helyeselni, csak a szív-
működésre tudtam gondolni meg arra, hogy mindjárt csörög a telefonom,

[én állítottam be, mikor.

Azt írja ki, hogy most nyomja meg a felold gombot.

2011. május

A naplóból

Egy széken állok a szobámban és szögeket verek a falba. Körbe, mindenfelé,
összevissza. Nem lesz rajta kép, falvédő, fogas, semmi. Azt hiszem szükségem
van a kopogásra, a repedező vakolat látványára, mintha a saját fejembe verném őket
meg az arcom repedezne. Másként veszek most levegőt. Nem vettem észre, amikor
ráütöttem az ujjamra, csak később, hogy csöpög valami. Nem vér, de még mindig
nem értem másutt, például az arcomon a számnál miért nem véreztem, pedig nagyon
haraptál. A szám íze is más azóta, nem tudom meghatározni, hiába elemzem,

[nem megy

(az államnál egy ponton még mindig piros és érzékeny és forró). Olyan szűk volt

[az a heverő,

mint ez a szoba, igen, legalább, de kényelmesebb, mint az ágyam azóta. Talán azért verem a szögeket, hogy a falnak fájjon, hogy nekem fájjon, annyira, mint egy hajnali száj, és úgy, mint az egyetlen ébrenlévőnek egy délelőtti lakás, [egy álmatlan éjszaka után, vagy inkább előtt, de pont időben.

2010. szeptember

DÁVID PÉTER

Szonett a combodon

Úgy hurcolom én, küszködve, magammal
Ezt a rohadt petrarkista hagyományt,
Cifrázva csillogó gyönggyel, szalaggal,
Mint kétes értékű, díszes rakományt.

Mint kit Ámor nyila lőtt meg fűrge nyilakkal
– Hogy rohadna meg! –, csak tátom a pofám,
Még a rút sár is nyöszörgésre sarkall,
Ha járok kegyetlen kedvesem nyomán.

Pedig Hozzád engem pajzán vágy úzótt,
De halként akadtam fájó horgodra.
Hogy ledobnám ezt a plátói nyűgöt!

Kíváncsi vagyok, mit szólna Petrarca,
Ha felírnék egy szép szavakból gyűjtött,
Sikamlós, buja verset a combodra.

Boldog, szomorú szonett

Nélküled is boldog vagyok, nem vitás!
Ha megszomjazom, hát ihatok szódát,
Keddenként ehetek csirkepaprikást,
Boldogság ez, ha ki is lóg a lóláb.

Kinek ne lenne elég evés, ivás?
Nem vonzanak már a szerelmi próbák!
Szenvedély szorítója, vágy-kihívás...
Helyette inkább alszom egy-két órát,

Vagy megnézem a tévében a meccset,
Vagy épp hozzászólok a kultúrához:
Budin ülve olvasok egy szonettet.

Boldog vagyok, ha nem is annak látszom,
És ebből a versből azt is sejtethed,
Hogy semmi közöm az iróniához...

